

Tajna

Kar dišalo je po kavi iz majhne kavarne (kavarno imenujemo kóhi šop). Naj vstopim? V jutranji megli me prehitel prijazen pozdrav. Pred menoj stoji mlada gospa z roko na kljuki elegantnih vrat:

»Vas smem povabiti na kavo? Sem Yôko. Saj se me še spominjate? Iz drogerije na nasprotni strani ceste.«

Seveda sem se je spomnil. Pred dvema letoma mi je pomagala najti ustrezno zdravilo proti kašlju. Prvo zdravilo, ki sem ga kupil, je enostavno lagalo, da si bom hitro opomogel. Kašelj je postal še hujši. Šel sem drugič v isto drogerijo. Najbolj zaradi prodajalkine prijaznosti in pametne postrežbe. Pohvalil sem – med napadi kašlja – njeno poznanje zdravil. Malce zardela mi je priznala, da je študirala farmakologijo, a ni mogla diplomirati.

»Oče je umrl. Pogreb in očetovi dolgovi so nam, mami in meni, požrli potrebni denar.«

Danes jo – brez kašlja – pozdravim z rahlim japonskim poklonom:

»Gospodična Yôko, me veseli!«

Ona pa, odpiraje vrata, smehljaje:

»Gospa Yôko.«

Hm! Malo gostov je, tako da si lahko v kotu izbereva osamljeno mizico. Sicer nisem zasvojen s kavo z imenom in vonjem "espresso", vendar se mi ob njej (kavi, se razume) ožilje nekam prijetno razširi.

Gospodična – odnosno gospa? – Yôko me z očmi napoti k drogeriji na drugi strani ceste.

»Sem našla pravo zdravilo za vaš kašelj?«

»Najboljše,« odgovorim, »v treh dneh sem bil dober.«

»Se spomnite? Rekla sem vam, da zaradi pomanjkanja denarja nisem mogla diplomirati. Prijazno ste sprejeli moje besede, a še zdaj se spominjam, da je vaš

pogled obstal na moji elegantni črni obleki.«

»Se oproščam, gospodična - gospa - Yôko...

Nasmehne se in se zazre v moje (več ali manj zastrte) oči:

»V drogerijo je večkrat prihajal prikupen Amerikanec. Najprej zaradi zdravil; potem se mi je zdelo, da ga bolj zanimam jaz. Z mamó sva revni. Lastnik drogerije je od vsega začetka zahteval, da se elegantno oblačim, da obenem s prijazno in pametno postrežbo pritegnem čim več kupcev.«

Moja skodelica kave je prazna; Yôko naroči zame še eno; hitro spiže še svojo in tudi zase naroči še eno. (Skodelice, v katerih servirajo kavo "espresso", so klasično majhne!)

»Imam iskreno prijateljico, ki ima ogromno garderobo oblek; zastonj mi jih posoja.«

Kava se ji zdi pregrenka; nekaj sladkorja ji doda.

»Tisti Amerikanec me je vsaj dvakrat povabil na večerjo; zmeraj sem našla izgovor. Bala sem se, da bi me po večerji spremljal domov in odkril, v kako revni četrti z materjo živiva.«

Pokimam, ker jo razumem.

»Potem me je povabil v to kavarno, kjer zdaj sediva in ki ni daleč od drogerije. Nisem se mogla izmuzniti. Povabil me je za osmo uro zjutraj, torej eno uro preden začnemo poslovati. Hotela sem se izogniti srečanju, češ moja angleščina ni dovolj dobra za pravi pogovor. Še zdaj se spominjam, kako se je pri telefonu zasmel in rekel: 'Torej jutri ob osmih zjutraj. O.K.'«

Najbrž je kava še zmeraj pregrenka; spet ji doda nekaj sladkorja.

»Moram reči, da mi je srce ob tem srečanju začelo nagajati. Saj me razumete, gospod misijonar?«

Nasmehnem se, a ne preveč; ostati hočem nevtralen.

»Ob kavi sva gledala skozi okno. In koga zagledam? Svojo mamó. Od revmatizma sklonjeno, oblečeno v navadno obleko revnih ljudi, s palico v roki. Spomnim se: to

je njen dan za akupunkturo pri Kitajcu blizu drogerije. Ob desetih bo potem pri meni za tisto kitajsko zdravilo, ki baje pomaga. Ne vem, zakaj je mama to jutro tako zgodaj na cesti. Vstanem in se opravičim: 'Oprostite! Mami moram pomagati!' In kar zbežim iz lokala. Ob semaforju sem morala čakati na prečkanje. In v meni je umrl sen o lepi bodočnosti. Priznam, da sem mislila na tistega prikupnega Amerikanca. Zdaj bo ob revni, slabotni materi odkril moje ozadje. In se obrnil kam drugam; k tistim, ki premorejo elegantne obleke iz svoje garderobe... Mama me je vesela; podprem jo, da lažje stopa. Kitajski zdravnik ji je bil telefoniral, naj pride eno uro prej; nenadoma da mora v Hong Kong na bratov pogreb. Počasi stopava z mamó proti stavbi, kjer prebiva kitajski zdravnik. Skrbno pazim, da se ne ozrem v kavarno. Le napol poslušam mamine besede o problemu z očetovo pokojnino. V nedeljo drogerija ni odprta. Z mamó porabiva prosti čas za nakup za cel teden. Prav ko hočeva iz stanovanja, naju iznenadi starejši Japonec. Vpraša me, ali sem jaz Yôko Súmida. Izroči mi pismo, ki ga je on sam japonsko napisal po diktiranju predsednika Amerikanca, ki da me pozna iz nakupov v drogeriji. S pismom me je formalno zasnuvil. Češ, dekle, ki se ne sramuje svoje revne matere, je žena, s katero hoče deliti življenje.«

Od skodelice kave dvigne oči:

»In tako sem zdaj Mrs. Yôko Henderson.«

»Iz srca čestitam!« rečem in hočem vzeti račun. One me prehitita:

»Dajte možnost gospe Henderson, da se izkaže srečno!«

»Gospa Yôko, Bogu se bom zahvalil za vašo srečo - On je vse tako lepo razporedil.«

Blizu vrat mi reče:

»Moj mož je katoličan.«